

Fölvívok ezért mindenkit, aki azt
a (szerencsére ritka) nevet viseli,
körülményesen magyarázom,
hogy mit akarok, de egyik se mondja,
hogy övé volt a kép, sőt azt se tudják,
ki volt Galimberti Sándor.
Aztán a galériához fordulok,
de hozzájuk meg el kéne vinni a festményt,
hogy szakvéleményt mondjanak róla.
Napokon át ezzel ébredek és ezzel alszom el,
folyton azon töröm a fejem, hogy mit tegyek.
Aztán lassan kihamvad belőlem a tűz,
és lemondok a képről, nem rágom magam tovább
azon, hogy igazi volt-e vagy hamisítvány,
és felejttem a Mester ecsetvonásait.
Mondanom se kell, a gyűjtemény ügye
teljesen elakadt, sőt azóta
Győrbe sem jutottam még egyszer el.

Turbuly Lilla

SZÍNHÁZ UTCA

A koordináták széthulló rendszerében
fényképe évekig ott volt velem:
a ház – előtte öblös utca, kút –
csendben kivárta, míg megérkezem.

Hogy van az, hogy belépsz egy lépcsőházba,
és látod magad ős hajjal lépni be,
pedig a korlát falra vetődő csipkés
árnya nem emlékeztet semmire?

Vagy éppen ez a meghitt idegenség
vonz magához, mint bársony a pihét?
Ha egy másik név csúszik ki a számon,
nem érdekel senkit sem, hogy miért.

A régi utcát lassan elfelejttem,
közben ős lesz, a tél tavaszra vált,
meghallom végre, mit két harang kondít
fülemben: hogy dél „rossz nekem, csak árt”.

De most még itt ez a nyár végi este
a senki földje – vagy már a határ?
Kutya iszik a szökőkút vizéből,
egy fáradt pincér a nap végére vár.

ARRÓL, AMI ELMŰLIK

Ketten sétálnak el az utcán
kart karba öltve, az étterem előtt,
egyikük a régi kabátban,
a másikat nem láttam azelőtt.

Innen pont a zebrára látni,
elég nagy a déli forgatag,
megállnak ők is a zöldre várva,
minden csupa szétrohadt hó, sós latyak.

Vízcsepp szalad a karcos üvegen,
mint pulóveren az elrontott szemek,
mégis, ha tehetném se bontanám
vissza elfuserált kötésemet.

Talán mert rászitált két év hava
kioltva szánalmat, haragot?
Nem másoltam át a címeiket, és
karácsonyra sem küldünk lapot.

Hogy a Berggasse tizenkilencben
mit mondana erről a tudomány?
Olyan jól alszom mostanában –
ami talány volt, maradjon talány.

Közben azért enni kéne, a két
idegent úgyis elnyelte egy sarok.
Idegent mondtam?... No jól van,
legalább ez egy kicsit még sajnó.